דבר הבא ממעלי גרה. כגון האי טמא שנולד מן הטהורה: גמל טמא

הוא. וסתם גמלים נולדים מן הגמלה וכתב הוא דמשמע שהוא טמא

ואין אחר שהוא גמל טמא וכגון שנולד מן הפרה: גמל גמל. אחד

בתורת כהנים ואחד במשנה תורה: לאסור חלבה. של גמלה: אם הגמל.

משמע את הטפל לגמל והיינו חלבו:

פירש. מכל דרשות שדרש דכל אתין

באין לרבות וזה אין מה לרבות בו:

הטמחים. אלה הטמחים לכם בכל

השרץ ה״א יתירא: לאסור זירן. שומן

הדג: קיפה. ריסוקי בשר וקפלוטות

שבשולי קדירה: דאמר מר. במסכת

נדה (דף ט.) דם נדות נעכר מחמת

הלידה ונעשה חלב הלכך חידוש הוא

דמעיקרא הוה דם והאוכלו בכרת

והשתח מישתרי: חבריה מחפרקין.

מחמת הלידה: ואין נפשה. אין דמה

חוזר עליה עד עשרים וארבעה חדש

ולפיכך מניקה אינה רואה דם נדה

ולאו משום דדם נעשה חלב. והשתא

כיון דלאו מחמת דם קאתי לאו חידוש

הוא: ולר"ש נמי דשרי בהנאה.

לקמן בפירקין (דף י.) ר"ש אומר כו'

משכחת לה דאינטריך למיכתב בשר

בחלב ואע"ג דחלב גרידא אסור נמיט

אינטריך למיכתב ביה ללקות על

בישולו: מובח. רק בכל אות נפשך

תובח ואכלת בשר. בפסולי המוקדשין

לאחר פדיונן הכתוב מדבר: חרילי.

ם גבינים וקח"ל ישי לדוד שיוליכם

במלחמה לשל האלף: יין וחלב. וכתיב

לעיל מיניה לכו שברו ואכלו: אלא

מעסה. בין לרבנן בין לר׳ שמעון

דדרשי לעיל גמל גמל שפן שפן מחי

דריש ביה: למה נשנו בבהמה. טמחים

וטהורים: מפני השמועה. בריה שיש

לה שני גבין ושני שדראות ולא נאמר

בתורת כהנים: לאכילה. כגון פרה

שילדה מין סוס דקאסר רבי שמעון

כדקתני גמל גמל שני פעמים: מי בעי

רבי שמעון. (ה) דלה מישתרי

באכילה במקלת סימנין עד שיהא

ראשו ורובו דומה לאמו או לא:

א) ופסחים כב: וש"כן, ב) ב"ק ח) [פסחים כב: וסיית], ב) בייק מא: ע"ש קדושין נו. ע"ש פסחים כב: ע"ש, ג) [חגיגה יב.], ד) חולין קיב: קב, ה) [נדה ט.], ו) [לקמן י. וש"ב), ו) [לקמן טו. ממורה לא.], וביי ר"א, ובקו פור מחייבה לה.]
 וביי ר"א ובקו פור מייבון להבין, ו" לקחון טוז, (1) פוולון סבון, ") לקחון טוז, (2) ולעיל הי וש"א, (3) עלה הך ג"יק, מס עלה הך ג"יק, (2) המחלים רש"א, (3) וחושני שלהי ג"ק, (4) דמה לו "ק, (5) בנו ש"א בחום "התעלחת ג"יק, (5) [ב. וע"ש בחום" ר) [ל"ל שתיה],

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד״ה מי נעי ר״ש וכו׳ כיון דלא קדוש בבכורה עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו ה"ג לא מישתרי

גליון הש"ם

גמרא הא דחולין שרי. עיין לקמן דף כה ע"א מוספות ד"ה שער:

מוסף רש"י

לתין וגמין ריבויין (ב״ק מא:). כיון שהגיע לאת ה׳ אלהיך תירא. שהגיע לאת ה' אדהיך תירא. לא ידע מה לרבות (שם) אחר מה ארבה לירא עמנו (פחחים בב:). פירש. מכולן וחזר בו מכל רינויין שדרש, דמדהא לאו לרבויי אחל כולהו נמי לאו לרבויי אחל (שם) שירא לרבות שום דבר להשוותו למורא המקום (קדושין נד.). לרבות תלמידי חכמים. שיהא מורא רגך כמורא שמים (פטחים שם). הטמאים. ה"ל יתירל דגבי הטמאים לכם בכל הערן (חודיו קיב:). וקיפה. פירמא, בער ותבלין הנקפה בשולי הקדירה מים: ותבלין הנקפה בשולי הקדירה (שם). תזבח. רק בכל אות נפשך מזבח ואכלת, ואוקימנא בפסולי המוקדשין לאחר פדיונן (לקמן טו מקצת זימנים.על אמו (לעיל ה:). סימנים. של המו (דעיד ה:). אך בכור שור כו'. מדמלי למיכתב אך שור כשב ועז, דהא עניינא בכור המשתעי, דכתיב לעיל מיניה כל פטר רחם וגו', ונקט בכולהו בכור ש"מ עד שיהא הבכור כאמו לא יהא דומה לאחר

רבינו גרשום

הגרה כיון דטמא הוא אינו מעלה גרה: הכי קאמר דבר הבא וכו' ת"ִל ואת הגמל גמל הוא טמא ולא טמא הנולד מן . טהורה: ר' שמעוז אומר גמל מסורה: ר' שמעון אומר כהנים נסל ב' פעמים. דתורת כהנים ובמשנה תורה אחד לאסור גמל הנולד מן הגמלה ואחד לאסור גמל הנולד מן הפרה. דלא סבירא ליה שהיוצא מן הטהור טהור: ורבנן. דסבו החוור טוחור ודבן. יסבוי שהיוצא מן הטהור טהור גמל גמל מאי עבדי ליה חד לגמל עצמו ואידך גמל לאסור חלבו: יר״ש (אומר) מנ״ל לאסור חלבו מאת הגמל נפקא את הטפל למאר הגמל נפקא את הטפל לבשרו: ורבנן. אתים לא דרשי כשמעון העמסוני דפירש שחזר בו מכל האתים שדרש שאינן באין לרבות הואיל ולא מצא מה לרכות לאת ה' אלהיך תירא: אלא מעתה. אי לאו טעמא דרבנן דאסירי ליה לחלב בהמה

טמאה מגמל גמל ור"א דשרי מ"ש מהא דתניא. אלה הטמאים לאסור צירן ומהכא נילף נמי לחלב: איצטריך. למילף מן הגמל סר"א הואל ובבהמה טהורה הוי חדוש הוא דחלב שרי ומאי חדוש כדאמר מר לגבי מניקה כראמרינן די נשים דיין שעתן דאינן מטמאין למפרע לא מפקידה לפקידה ולא מעת לעת. ואלו הן בתולה ומעוברת מניקה וחקנה משום דאלו אין להן דמים הרבה דמניקה דמה למפרע לא מפקידה ולא מעת לעת. ואלו הן בתולה ומעוברת מניקה וחקנה משום דאלו אין להן דמים לאב החדוש הוא עכר ועשה הלב ומשום הכי איצטריך הגמל לאסור: הניחא למאן דשרייה רחמנא כדבעיינן למימר לקמן וכיון דחדוש הוא בהמה טמאה ומי לישתריה להכי איצטריך הגמל לאסור: הניחא למאן דאמר. דמניקה משו"ה דיה שעתה דאינה מטמאה למפרע אלא מכאן ולהבא משום דרם נעבר ונעשה חלב לטעמא דיירי כילת למימר דאים הוא ולהי מישה האין לה דמים למימר אין דם ווטתה חזור עליה ער כ"ד חדש שאינה בריאה כמו שהיות עד כ"ד חדש הלבך דייה שעתה דאין לה דמים הרבי בייה מישתה בהוא מעתה האין לה דמים הרבי בייה ביותל אינונינה מדש אינה הציש אינה המוצי ארים היות לעד כ"ד חדש הלבך דייה שעתה דאין לה דמים הרבי בייה ביותל בל למומצ דבי מני להיל מומנה למומצ היב אומני המישה מישה המוציה מדש מיה בייה מיש אינה בייה ביותל איכר למומצ דבי מום להיל למומב דבי מום להיל מומנה בידע ארים הביות היצו שהיות הביות היב של היום הביות היבות המוציה מוציה בריאה מומנה בייה ביותל בייה מומנה בייא ביות הביות היבות המוציה מות המוציה בייה מות של היבות הבייה ביותר של המומצ הביות היבות המוציה היבות של היבות הביות הביות המוציה היבות היבות המוציה היבות היבות המוציה המוציה המוציה היבות היבות המוציה המוציה ביותר הביות היבות היבות המוציה המוציה המוציה המוציה היות לוות הוד עליה המא להיבות המוציה המוציה היבות המוציה היות ליה המוציה היות למוצה המוציה היות שלה היבות המצוח המוציה היות המוציה המוציה היות המוציה היות המוציה היות היבות היות למוצה היות היות למוצה היות היות המוציה היותר היות המוציה היותר הי האין נפשה לכומה אין ם חסות החוד עליה עד כיי חדש שאימה בריאה כמו שהיהם. עד כיי חדש הלכן דיה שבנה האין הדרו מים הרבה עד כייר חדש א"כ לטעמא רהא תנא ליכא למימר דחירוש הוא ומאי איצטריך אידך הגנגל: אצטריך סד"א. אכתי חדוש הוא ה הואל דלימא מידי דאתי מחי דשרי והאי חלב כי אבר מן החי הוא ושרי חיינו חירוש הלכך אפילו בבתמה טמאה נמי מישתרי להכי איצטריך קרא: ולר"ש. נמי דשרי לבשר בחלב בהנאה במס' חולין אפי' לטעמא דידיה לא מצית למימר דשרי דאע"ג דשרי לבשר בחלב בתנאה אי מישל ליה החלב לקי ואמור באכילה ואי בשיל לחלב לחוריה לא לקי אבל אמור באכילה ואמרי מנ"ל דשרי באכילה: שלא מיבולי בתנאי מית ממלי ברוברשווי ברים בישללי במולב מישללים בחלב מישלים בישללים בחלב מוכדו לה במכלים היוברשות יובר מוברל מישלים מוכל מישל דבר שנתחדש בה: גמל נמי להכי הוא דאתא. ולא לאסור חלב אתי: לא אע"ג דאיכא למימר הכי דנשנו מפני השסועה מ"מ כל היכא דבר שתחודש בה: גמל נמי להכי הוא דאתא. דא לאסור חלב אחי: ?א אני גד אילא למימר הכי דנשנו מפני השסועה מיים כל היכא דאיכא למידרש מידי דמשום הכי כתב דרשינן. ואמאי דרש לה מגמל גמל יותר דמשפן שפן וארנבת ארנבת משום דמההוא דנאמר תחלה דרשינן דחיינו גמל: אינציא להו לאכלה. גבי טמא שנולד מן הטהור דאסר ר'י שמעון באכילה כי אין בו מקצת סימנים כדאמרינן ר'שמעון אומר גמל ב'פעמים כו' אבל כי יש בו מקצת סימנים דומה לאמו שרי באכילה. מי בעי ר' שמעון עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו או בציר מהכי: ובכורו שור. היינו כי ראשו ורובו דומה לאמו. אבל לאכילה גמל ממש הוא דאמר רחמנא אסור הא

הממאים לאסור צירן ורומבן. אי מהטמאים דריש קשה דנהעור והרוטב (חולין קכב:) מוקמינן ליה לעורו כבשרו ובת"כ לא דריש ליה גבי שרלים אלא גבי בהמה טמאה דכתי׳ טמאים הם לכם

הכי קאמר דבר הבא ממעלי הגרה וממפריםי הפרסה לא תיכול ת"ל יגמל ממא הוא הוא ממא יואין ממא הנולד מן המהור ממא אלא מהור רבי שמעון אומר גמל יגמל שני פעמים אחר גמל הנולד מן הגמלה ואחר גמל הנולד מן הפרה ורבנן האי גמל גמל מאי עבדי ליה חד לאסור עצמו וחד לאסור חלבו ור' שמעון לאסור חלבו מנא ליה נפקא ליה מאת הגמל ורבנן שאתים לא דרשי כדתניא שמעון העמסוני יהיה דורש כל את ואת שבתורה כיון שהגיע ילאת ה' אלהיך תירא פירש אמרו לו תלמידיו ר' כל אתין שדרשת מה תהא עליהם אמר להם כשם שקבלתי שכר על הדרישה כך אני מקבל שכר על הפרישה עד שבא רבי עקיבא ולימד את ה' אלהיך תירא לרבות תלמידי חכמים אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי אלא מעתה מעמא דרבנן מגמל גמל ור' שמעון מאת הגמל הא לאו הכי הוה אמינא חלב דבהמה ממאה שרי מאי שנא מהא דתניאי ורומבן וקיפה בלאסור צירן ורומבן וקיפה שלהן איצמריך סלקא דעתך אמינא הואיל דבהמה מהורה נמי חידוש הוא דאמר מר דם נעכר ונעשה חלב וכיון דחידוש הוא בבהמה ממאה נמי לישתרי קמ"ל הניחא למאן דאמר דם ∞נעכר ונעשה חלב אלא למאן דאמר איבריה מתפרקין הימנה ואין נפשה חוזרת עליה עד עשרים וארבעה חדש מאי איכא למימר איצמריך מו סד"א הואיל וליכא מידי דאתי מחי ושרייה רחמנא והאי חלב כי אבר מן החי הוא ושרי והילכך אפי' בבהמה ממאה לישתרי קמ"ל יוחלב דבהמה מהורה מגלן דשרי אילימא מדאסר רחמנא בשר בחלב הא לחודיה שרי ואימא חלב לחודיה אסור באכילה ומותר בהנאה יבשר בחלב בהנאה נמי אסור

ולר"ש יידשרי בהנאה משכחת לה למילקי על בישוליה אלא מדגלי רחמנא דבפסולי המוקדשין ייתובה ולא גיזה בשר ולא חלב יי הא דחולין שרי ואימא דחולין אסור באכילה ושרי בהנאה דקרשים בהנאה נמי אסור אלא מדכתיב יודי חלב עזים ללחמך ללחם ביתך וחיים לנערותך ודילמא לסחורה, אלא מדכתיב יואת עשרת חריצי החלב ודלמא לסחורה אמו דרכה של מלחמה לסחורה ואיבעית אימא מהכא °ארץ זבת חלב ודבש יואי לא דשרי משתבח לן קרא במידי דלא חזי ואב"א מהכא °לכו שברו ואכלו ולכו שברו בלא כסף ובלא מחיר יין וחלב אלא מעתה שפן שפן ארנבת ארנבת חזיר חזיר להני® הוא דאתו אלא ∞לכרתניא למה נשנו בבהמה מפני השסועה ובעופות מפני הראה גמל גמל נמי להכי הוא דאתא כל היכא דאיכא למידרש דרשינן ית"ר רחל שילדה מין עז ועז שילדה מין רחל פמורה מן הבכורה ואם יש בו מקצת סימנים חייבת ר' שמעון אומר עד שיהא ראשו ורובו דומה לאמו איבעיא להו לאכילה מי בעי ר"ש ראשו ורובו או לא לענין בכורה כתיב ייאך בכור שור עד ישיהא הוא שור ובכורו שור אבל לאכילה גמל הוא דאמר רחמנא דאסיר הא אישתני

ופריך הוא עצמו לטמא טומאת אוכלים אלא מאי קיפה חבלין אבל הכא יכול לקרוח בין פרמא בין חבלין דלא אתא לאשמועינן אלא ^{רי)} שמיהן כאכילה וכן משמע בפ״ה שפירש רסוקי בשר וקפלוט שבשולי קדירה: שמע טהורה שרייה כדקאמה הכי גבי ופריך הוא עצמו לטמא טומאת אוכלים טהורה שרייה כדקאמה הכי גבי חלב דכי אבר מן החי הוא שרי לכך אפילו בטמאה נמי וביצת עוף טהור דשרייה נפקא לן מדרשינן בפרק שלוח הקן לך ולא לכלביך דממעטינן מינה עוף טהור רובץ על ביצת עוף טמא וניחא נמי השתא הא דאמרינן בסוף אלו

ומיהו ע"כ מהטמאים דשרלים דריש כדמוכח פ' העור והרוטב (שם קכ. ושם) בשמעתין דהמחה חלב וגמעו דמייתי מ על הך דרשה דהטמחים ופריך לכתוב רחמנא בשרלים וליתו וליגמרו מיניה משמע דמינה הנד דרים דו ול"ל דמה"א יתירא י דהטמא דריש עורות שלהם כבשרם שלהן תדע דגבי בהמה דכתב טמא ולא כתב

הטמא דריש בת"כ לאסור לירן ורוטבן ומיהו אכתי דריש מן הטמאים פרק העור והרוטב (שם קכו:) לאסור בילת השרץ ולשם פ"ה ה' יתירא נדרשת לאסור לירו ורוטבו ולעורו

כבשרו ולבינת השרץ: צירן ורומבן. משמע לאסור דניר דאורייתא מדפריך מינה

מאי שנא חלב מציר ש"מ דרשה גמורה היא ובפרק העור והרוטב (שם קכ.) נמי אמר לריכי וקשה דבפרק אין מעמידין (ע"ז מ.) גבי דג טמא מפליג בין מטבל בלירו לגופו ופרק גיד הנשה (חולין לט:) א"ר יהודה ליר דגים רביעית בסאתים ופריך והא א"ר יהודה מין במינו לא בטיל ^{ס)} שאני ליר דזיעה בעלמה הוה משמע שהוה מדרבנו וי"ל ליר דגים דרבנן ליר שרלים דאורייתא ואע"ג דבתורת כהנים נמי דרשי שקן הוא לכם גבי דגים אסמכתא בעלמא הוא וא"מ בפרח כל הבשר (חולין קיב:) גבי רב מרי ראמלח בשר שחוטה בהדי טריפה ואסר ליה רבא מהטמאים ופריך ליה מדג טהור שמלחו עם דג טמא היכי פריך מדג לבשר ה] וי"ל דקים ליה דאסור ציר מדרבנן ובמס' תרומות (פ"י מ"ח) נמי תנן ובפ' גיד הנשה (חולין לט:) מייתי לה דג טמא לירו אסור ש"מ הא דשרינן לה משום דלא בלעו ימה שכתוב בספרים ש"מ ליר מותר לא גרס ליה וקלת תימה כיון דלריך קרא בשרץ ובבהמה טמחה ודגים דליכח הרח מייתי אסר מדאורייתא היכי ראיה התם מהטמאים לאסור זיר טריפה: רומב וקיפה שלהן. וא"ת מיפוק לי" ממשרת ליתן טעם כעיקר ח ע) מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה פסחים (ד' מד.) י"ל עיקר קרא ללירן ואורחא דהש"ס בהכי ^{פ)} והתעלמת פעמים

שאתה מתעלם ועיקר קרא לזקן ואינו לפי כבודו (ב"מ ד' ל. ברכות ד' יט:) ובפ"ק דחגיגה (דף ד.) נמי אמר רגלים פרט לבעלי קבין ואמר פרט לחגר וסומא ולא עיקר קרא לבעלי קבין דמפעמים דריש ליה המס ³⁾ ומיהו כאן אין לריך לומר כך דאינטריך לרוטב וקיפה לאשמועי^{, ק)} דהוי כממש אם המחה השרץ דהוי כשמיה ואינו בכלל אכילה ואכילה כחיב בהון קמ"ל בכלל אכילתו והתם (חולין קכ.) מייתי לה גבי המחה חלב חמץ ונבלת עוף טהור וגמעו מיהו קשה דמשמע הכא דאילטריך לליר לאשמועינן דחשיב כגוף השרץ דפריך מינה אחלב דיתסר כמו ציר וצ"ל דשקולים הן ומיהו מליר לחודיה לא הוה שמעינן דליהוי שתיה כאכילה דהוה מצי לאוקמא כשהקפהו ואכלו:

קיפה שלחן. בפ׳ העור והרוטב (חולין אמר מאי קיפה קכ.)

א (מיי פ"א מהלי מאללות א (מיי פ"א מהלי מאללות עט סעי בן: ב ב מיי פטייו שם הלי לד טוש"ע ייד פומע ע פעיף א: וסר פא פעיף א: בא ג מיי פיט שם הלי א טוש"ע י"ד פומן פעיף אוש"ע י"ד פומן פ

ק: בב ד מיי פ"ג עם הל' ג טוש"ע י"ד סימן פא סעיף ח: בג ה מיי פ"א עם הל' ו:

תורה אור השלם

ו. אַך אָת זֶה לא תאכְלוּ מִמְעֲלֵי הגרה יייי־־ ממְעַלֵי הַגְּרָה וּמְמִּפְרִיסֵי הַפַּרְסָה אֶת הַגְּמָל כִּי מִעֲלַה יי ניפקל כי מעלה גרה הוא ופרסה איננו מפריט טמא הוא לכם: ויקרא יא ד 2. אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה ניייי 2. אן אור א וואבער בממעלי הגרה וממפריסי הפרסה השסועה את האפן בי ואת הארגבת ואת השפן בי מעלה גרה המה הפרסה לא הפריסו טמאים הם לכם:

3. אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךְּ תִּירָא וְאֹתוֹ תַעֲבֹד וִּבִשְׁמוֹ תִּשְׁבַעֵ:

דברים ויג דברים ויג 4. אַלֶּה הַשְּׁמָאִים לֶּכֶם בְּכָּל הַשְּׁרֶץ כָּל הַנֹּגַע בָּהָם בְּמֹהֶם ישטא עד הערב: ויקרא א לא

ז. רק בְּכֵל אַתְּר נְיִקרא א לא

ז. רק בְּכֹל אַתְּר נְיִקְּיָּהְ תִּוְבָּח וְאַכּלְתְּ בְּעָר בְּבִרְכּתְ נְיִשְׁרְ תִּוְבָּח וְאַכְּלְתִ בְּשֶׁר בְּרַבְּת נְיִצְ אַלְהִיףְיִ אֲלֹהִיףְיִ אָשְׁר וְּתְּן לְּרְ בְּכָל שְׁעְרִיךְ

הַשְׁכֵא וְהַשָּׁהוֹר יאבְלָנוֹ בַּצְבִי הַשְׁרִיךְיִר הַשְׁרִין וְהַשְׁהוֹר יאבְלָנוֹ בַּצְבִי הַשְׁרִיךְ הַשְׁרִין בְּיִבְּיִים בְּצִביי הַשְׁכֵּא וְהַשָּׁהוֹר יאבְלָנוֹ בַּצְבִי ובוצט ב ט. 6. וְדֵי חֲלָב עִזִּים לְלַחְמָךְ לְלֶחֶם בֵּיתָךְ וְחַיִּים לְנַעְרוֹתִיךְ: משלי כז כז

7. ואַת עשרת חריצי החלב הָאֵלֵה תַבִּיא לְשַׁר הָאָלֵף וְאֵת וְאַקּיף תְּבָּלְּדְ לְשְׁלוֹם וְאָת אַחִיף תִּבְּלָד לְשְׁלוֹם וְאָת גַּ וְאַרִד לְּחָצִילוֹ מִיִּד מִצְרִים וּלְהַצָּלֹתוֹ מִן הָאָרְץ הַהִּוֹא אֶל וּלְהַצָּלֹתוֹ מִן הָאָרְץ הַהִּוֹא אֶל

וְבֶּלוֹא מְתִיר יִין וְתְּלֶב: וּבְלוֹא מְתִיר יִין וְתְלֶב: ישעיהו נה א 10. אָךְ בְּכוֹר שׁוֹר אוֹ בְכוֹר בָּשֶׁב אוֹ בְכוֹר שׁוֹר אוֹ בְכוֹר לדש הם את דמם תזרק על יְּהֶשׁ לְרֵיחַ נִיתֹּן לְּבֶּם תַּקְטִיר הַמֶּוְבַּח לְרַיחַ נִיתֹחַ לַיְיָ: במדבר יח יז במדבר יח יז

שימה מקובצת

ל) סד"א הואיל וליכא דאתי מחי דשרייה רחמנא וכוי. מתוך הלכה זו תמצא פרכא אחרת דבפ׳ אלו טרפות אמרי׳ מנין . לביצת טמאה שהיא אסורה שנאה שהיא אטורה שנאמר ואת בת היענה והשתא למה לי קרא תיפוק ליה דהיוצא מן הטמא טמא דמהאי טעמא נמי אטרי׳ לקמן מי רגלים של חמור בקונטרס ומשמע ומשמע דאצטריך קרא לדקדק על ביצת עוף טהור שהיא מותרת שפירש בהלכות (גדולות בפי) גיד הנשה ביצה טהורה גופה מנלן דשרי מדגלי רחמנא ואת בת היענה מדגלי רחמנא זאת בת היענה דביצת עוף טמא אסור מכלל דטהור מותר ואין הלשון משמע כן אלא משמע דלאיסור ביצה טמאה אצטריך קרא וי״ל הטעם משום דחידוש הוא הא דביצת

מדרושינן בפוק שתיח הקן לך לוא לכלבין המטפטים, מינה נוף סהור רובץ על ביצת נוף כמא ניווא נמי השוא הא האמריק בטוף אתי טרפות גבי ביצת השרץ שאם רקמה ואכלה לוקה עליה משום שרץ השורץ דמשמע הא לא רקמה לא משום דבשרץ לא כתיב קרא ואשתרי מטעם חירוש כמו טהורה ומיהו קשה כיון דביצת השרץ לא ילפא מביצת עוף טמא כ"ש ביצת טריפה ובריש מס' ביצה משמע דאסורה מדאוריי וי"ל d) דילפינן מטומאה דדרשינן בפרק העור והרוטב דלטומאה בעינן ריקום מדכתיב השרץ [מה שרץ] ריקם אף ביצת השרץ שריקמה דשפיר ילפינן איסור מטומאה כדאשכחן במסכת מעילה בפרק קדשי מזבח דמשוי להו לענין כעדשה ואע"ג דהשתא איכא תרתי דאתי מחי ושרי כגון חלב וביצים מ"מ חשיב להו חידוש שפיר ומשום דאין שניהם באים מחי בענין אחד וכן י"ל גבי דבש דבורים דלקמן דלא דמי לחלב א״נ כיון דכל שאר אבר מן החי אסור מיקרי הני חידוש ועוד היינו יכולים לומר דכל ביצים מותרים בין דטמא בין דטהור מההוא טעמא דשריה לקמז הני יאלי דיחמורתא לפי שהוא זרע דאם וכז עור הבא כנגד פניו של חמור דמסתבר דהיינו טעמא דשרי משום דאתו משכבת זרע של חמור וניקא" והנוחות של שהואה זר אם וכך בל זו האב בעני בלי האוחד ומסובר הידה טכבהר זרי בשום דאתו משכבת זרע של חמור ותיקא" מעשה עור ולא שייך ליצירת הולד מידי ולכך מתחר דמתחלתו בא מחמת השכבת זרע דהוי כנבילה מסרחת ושרי ולבסוף אע"פ שנקרש ונעשה עור מ"מ מותר הוא כמו אפרוח ביצת טריפה שהוא מותר דכי קא גביל פרשא בעלמא הוא וכלהו ביעי נמי מש"ז קאתו ושרו מההוא טעמא חרץ מביצת טמאה שאסר הכתוב ולהכי אצטריך קרא וביצת טריפה ילפינן מינה כדפרשי הימה אין מחישב טעם זה גב יבינים בכולה מתחלתן מעורות בגירין וחשובים כבשבר כדפוברין קוא ביבול חיינה יליבין מינה.

בתוס כ"י ג) והוא חסר בדפוס ולקמן דף ו ע"ב גבי עור הבא כנגד פניו של חמור כתבו בתוס כדפיי לעיל ולא נמצא בתוס שפיי לעיל

ברו מזה ובכאן חיינו פירושו: מן חולב בהמה סהורה מניל דשרי וא"ת אמאי לא ילפנין מדכתיב גבי אברהם ויקח חמאה חולב ובודאי
לא האכילם איסור דקיים אברהם כל החורה כולה ואומר ר"י ז"ל דהוי סבור שהם בני נח ולא נצטוו על כן כי אין זה מזו מצות בני גם
שקבלו עליהם ואף בירושלי ג) משמע דאכלו בשר בחלב דקאכה שא"ל הקב"ה כשבקשו שתנתן להם התורה אין אתם ראוים לקבלה שמיד
שתינוק בא מבית הספר מביאין לו חלב ואוכל מביאין לו בשר ונוטל ידיו אבל אתם אכלתם בשר בחלב כדכתיב ויקח חמאה וחלב. תוס
"הצונותה! מן חייצי גבינים וקאמר ליה ישי לדוד שיולינם במלחמה לשר האלף ודלמא שימכרם שר האלף לעובדי כוכבים וכי דרכה של
החלמר להרנו את היוני או מיונים בלהמה להרנו את שוני בהוצה משר מה הגלף לעובדי כוכבים וכי דרכה של מלחמה לסחורה אם רוצים להרוג את העובדי כוכבים וימכרו להם דבר מחיה אלא ש"מ לאכילת שר האלף עצמו הביאום: זז ונ"ל דמה"א מהזמה לסוורה אם רוצים להורג או המבורי כוכבים וימכור להם דבר מוזיה אלא ש"ם לאכילו שר האקף עצמו הביאוני דן וני"ר ומהיא יתירא דהטמא דריש וכיד דריש בתי"כ לאסור צירן ורוטבן ולא מרבה שעורותיהן כבשרן דרשא אחריתי וכוי ומיהו אכתי דריש וכו המש פ"א ה"א יתירא נדרשה לכמה דרשות ווה לשון הרא"ש ז"א ולשם פירש"י ז"ל דה"א יתירא דריש וכולהו תר" דרשות שקולים הם ומרבה כל המחובר לו ופ"י ממנו: ס) עיין בהשמטות בסוף המסכת: 10 מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה ו""ל עיקר קרא כראיתא בפרק אלו עוברין והומ"ל דעיקר קרא לצירן וכן דרך להביא כמה דברים על פסוק אחד ואף על גב דלא נפקי כלהו מניה כדאמרינן באלו מציאות: